

Downloaded via the EU tax law app / web

Foreløbig udgave

DOMSTOLENS DOM (Ottende Afdeling)

15. maj 2019 (*)

»Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 135, stk. 1, litra b) – levering af varer – fritagelse i forbindelse med andre aktiviteter – ydelse og formidling af lån – tankkort«

I sag C-235/18,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Naczelny Sąd Administracyjny (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Polen) ved afgørelse af 23. november 2017, indgået til Domstolen den 28. marts 2018, i sagen

Vega International Car Transport and Logistic – Trading GmbH

mod

Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie,

har

DOMSTOLEN (Ottende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, F. Biltgen, og dommerne C.G. Fernlund og L.S. Rossi (refererende dommer),

generaladvokat: E. Tanchev,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Vega International Car Transport and Logistic – Trading GmbH ved skatterådgiver J. Pomorska-Porębska,
- den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,
- Europa-Kommissionen ved R. Lyal og J. Hottiaux, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 135,

stk. 1, litra b), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Vega International Car Transport and Logistic – Trading GmbH med hjemsted i Østrig (herefter »Vega International«) og Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie (direktøren for skattemyndigheden i Warszawa, Polen) vedrørende sidstnævntes afslag på til Vega International at tilbagebetale merværdiafgift (moms) af transaktioner til køb af brændstof med tankkort.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Artikel 2, stk. 1, litra a) og c), i direktiv 2006/112 bestemmer:

»Følgende transaktioner er momspligtige:

a) levering af varer, som mod vederlag foretages på en medlemsstats område af en afgiftspligtig person, der handler i denne egenskab

[...]

c) levering af ydelser, som mod vederlag foretages på en medlemsstats område af en afgiftspligtig person, der handler i denne egenskab.«

4 Dette direktivs artikel 14, stk. 1 og 2, fastsætter:

»1. Ved »levering af varer« forstås overdragelse af retten til som ejer at råde over et materielt gode.

2. Ud over den i stk. 1 omhandlede transaktion anses følgende transaktioner for at være levering af varer:

[...]

c) overdragelse af en vare i henhold til en kommissionsaftale med henblik på køb eller salg.«

5 Nævnte direktivs artikel 24, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Ved »levering af ydelser« forstås enhver transaktion, der ikke er en levering af varer.«

6 Samme direktivs artikel 135, stk. 1, litra b), har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne fritager følgende transaktioner:

[...]

b) ydelse og formidling af lån samt forvaltning af lån ved den person, som har ydet lånene.«

Polsk ret

7 Direktiv 2006/112 blev gennemført i polsk ret ved ustawa o podatku od towaru i usług (lov om afgift på varer og tjenesteydelser) af 11. marts 2004 (Dz. U. de 2011, nr. 177, pos. 1054), som ændret (herefter »momsloven«).

8 Momslovens artikel 5, stk. 1, nr. 1, har følgende ordlyd:

»Følgende pålægges [moms]: levering mod vederlag af varer og tjenesteydelser i indlandet.«

9 Denne lovs artikel 7, stk. 1 og 8, fastsætter:

»1) Ved levering af varer som omhandlet i artikel 5, stk. 1, nr. 1, forstås overdragelse af retten til som ejer at råde over godet.

[...]

8) Såfremt levering af samme vare foretages af flere virksomheder således, at den første virksomhed leverer denne vare direkte til erhververen sidst i kæden, anses leveringen af varen for foretaget af enhver virksomhed, der var involveret i disse handlinger.«

10 Nævnte lovs artikel 8, stk. 1, bestemmer:

»Ved levering af tjenesteydelser som omhandlet i artikel 5, stk. 1, nr. 1, forstås enhver ydelse til en fysisk person, en juridisk person eller en enhed uden egen retsevne, der ikke er en levering af varer som omhandlet i artikel 7 [...]«

11 Samme lovs artikel 43, stk. 1, nr. 38, som gennemfører artikel 135, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/112, fastsætter:

»Fritaget for afgiften er ydelse af kreditter eller pengelån, formidling af kreditter eller pengelån samt forvaltning af kreditter eller pengelån ved den person, som har ydet kreditterne eller lånene.«

12 Momslovens artikel 86, stk. 1, er affattet således:

»Såfremt varer og tjenesteydelser anvendes i forbindelse med afgiftsbelagte aktiviteter, kan den afgiftspligtige person som omhandlet i artikel 15 i det afgiftsbeløb, der skal betales, fradrage indgående afgifter [...]«

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

13 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Vega International udøver virksomhed som transportør af køretøjer fra anerkendte producenter fra fabrikken direkte til kunden. Denne ydelse udføres gennem flere datterselskaber til Vega International, der har deres hjemsteder i forskellige medlemsstater, herunder datterselskabet Vega Poland sp. z o.o. med hjemsted i Polen.

14 Vega International planlægger og administrerer forsyningen af tankkort, der udstedes af forskellige brændstofleverandør, til alle dets selskaber. De køretøjer, som Vega Poland transporterer, tankes ved hjælp af personlige tankkort, som udstedes til den enkelte chauffør. Af organisatoriske grunde og på grund af udgifternes størrelse foretages alle tankkorttransaktioner centralt fra moderselskabet i Østrig, som fra brændstofleverandørerne modtager fakturaerne for navnlig køb af brændstof med moms. Ved udgangen af hver måned viderefakturerer Vega International sine datterselskaber, herunder Vega Poland, for det brændstof, der er stillet til rådighed med henblik på levering af ydelsen bestående i transport af køretøjer med tillæg af 2%. Disse datterselskaber er berettigede til at modregne fakturaerne for anvendelsen af tankkortene i fakturaer udstedt til det østrigske selskab eller at betale disse fakturaer inden for frist på en til tre måneder fra modtagelsen.

15 Ved afgørelse af 11. august 2014 gav Naczelnik Drugiego Urz?du Skarbowego Warszawa-

Włodarczyk (chefen for afgiftsmyndigheden, anden afdeling, Warszawa, Polen) Vega International afslag på tilbagebetaling af moms for perioden fra april til juni 2012 for et beløb af 106 031,44 polske zloty (PLN) (ca. 24 735,82 EUR). Denne afgørelse blev opretholdt af direktøren for skattemyndigheden i Warszawa ved afgørelse af 28. november 2014.

16 Vega International anlagde sag ved Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (den regionale domstol i forvaltningsretlige sager i Warszawa, Polen) med påstand om annullation af denne afgørelse. Ved dom af 26. juni 2015 fandt denne ret, at Vega Internationals søgsmål var uden grundlag og afviste sagen.

17 Vega International har herefter iværksat kassationsanke til prøvelse af denne dom ved Naczelny Sąd Administracyjny (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Polen). I lighed med de polske skatte- og afgiftsmyndigheder og førsteinstansretten har denne ret overvejet muligheden for i den foreliggende sag at anvende de principper, som Domstolen opstillede i dom af 6. februar 2003, Auto Lease Holland (C-185/01, EU:C:2003:73), hvorefter en aftale om brændstofadministration ikke udgjorde en kontrakt om levering af brændstof, men nærmere en kontrakt om finansiering af køb af brændstof. Ifølge Domstolens vurdering i den sag, der gav anledning til denne dom, købte leasingselskabet nemlig ikke brændstoffet for derefter at sælge det videre til leasingtageren, men det var denne sidstnævnte, som frit valgte både brændstoffets kvalitet og mængde samt tidspunktet for køb af brændstof og således rådede over dette brændstof, som var han ejer heraf.

18 I medfør af denne dom vil det i den foreliggende sag skulle lægges til grund, at Vega International ikke foretager »levering af varer« – i den foreliggende sag brændstof – som omhandlet i momslovens artikel 7, stk. 8, for hvilken momsen kan refunderes, men leverer finansielle tjenesteydelser til Vega Poland, der ikke er afgiftspligtige i Polen, idet de i henhold til denne lovs artikel 43, stk. 1, nr. 38, er fritaget for moms.

19 Den forelæggende ret har imidlertid anført, at dom af 6. februar 2003, Auto Lease Holland (C-185/01, EU:C:2003:73), ikke blev afsagt på grundlag af direktiv 2006/112, men vedrørte fortolkningen af de tidligere gældende bestemmelser i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT 1977, L 145, s. 1, herefter »sjette direktiv«).

20 På denne baggrund har den forelæggende ret rejst tvivl om fortolkningen, i lyset af nævnte dom, af den nye bestemmelse i artikel 135, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/112, som henviser til transaktioner såsom ydelse eller formidling af lån samt forvaltning af lån ved den person, som har ydet lånene. Spørgsmålet er således, om de transaktioner, som Vega International i Østrig foretog i forbindelse med tilrådgivningsstilling og afregning af tankkort, som tjener til indkøb af brændstof ved de til koncernen hørende datterselskaber, kan anses for sådanne transaktioner. Denne tvivl forstærkes desuden af uoverensstemmelser i retspraksis ved de nationale domstole, der har henvist til denne præcedens ved bedømmelsen af arten af de transaktioner, der er indgået i forbindelse med tilrådgivningsstilling af tankkort.

21 Den forelæggende ret er følgelig af den opfattelse, at det for at træffe afgørelse i den af Vega International indgivne kassationsanke er nødvendigt, at Domstolen selv foretager en fortolkning af artikel 135, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/112.

22 På denne baggrund har Naczelny Sąd Administracyjny (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Omfatter artikel 135, stk. 1, litra b), i [direktiv 2006/112] tilrådgivningsstilling af tankkort samt

forhandling, finansiering og afregning af erhvervelse af brændstoffer under anvendelse af disse kort, eller kan disse handlinger i flere trin klassificeres som kædetransaktioner, hvis hovedformål er levering af brændstof? «

Om det præjudicielle spørgsmål

23 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 135, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/112 skal fortolkes således, at et moderselskabs tilrådighedsstilling af tankkort for dets datterselskaber under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, der giver de sidstnævnte mulighed for at foretage brændstofpåfyldning af de køretøjer, hvis transport de varetager, kan kvalificeres som en momsfrigatet ydelse af lån i denne bestemmelses forstand eller som en sammensat transaktion, hvis hovedformål er leveringen af brændstof, og dermed leveringen af en vare som omhandlet i dette direktivs artikel 14, stk. 1, for hvilken den i Polen betalte moms kan refunderes.

24 Indledningsvis bemærkes, at de bestemmelser i direktiv 2006/112, som er relevante inden for rammerne af hovedsagen, i det væsentlige er identiske med de tilsvarende bestemmelser i sjette direktiv. Under disse omstændigheder er retspraksis vedrørende disse bestemmelser i sjette direktiv fortsat relevante for fortolkningen af de tilsvarende bestemmelser i direktiv 2006/112 (jf. bl.a. dom af 28.7.2016, *Astone*, C-332/15, EU:C:2016:614, præmis 27).

25 For at besvare det spørgsmål, som den forelæggende ret har forelagt, skal det bemærkes, at i henhold til artikel 2, stk. 1, litra a), i direktiv 2006/112 er levering af varer, som mod vederlag foretages på en medlemsstats område af en afgiftspligtig person, der handler i denne egenskab, momspligtig.

26 I henhold til dette direktivs artikel 14, stk. 1, forstås ved levering i princippet overdragelse af retten til som ejer at råde over et materielt gode.

27 I henhold til fast retspraksis henviser begrebet »levering af varer« som omhandlet i sjette direktivs artikel 5, stk. 1, og i artikel 14, stk. 1, i direktiv 2006/112 i denne henseende ikke til overdragelsen af ejendomsret i de efter gældende national ret fastsatte former, men begrebet omfatter enhver form for overdragelse af et materielt gode foretaget af en person, som bemyndiger en anden person til som ejer at råde over godet (dom af 8.2.1990, *Shipping and Forwarding Enterprise Safe*, C-320/88, EU:C:1990:61, præmis 7, af 14.7.2005, *British American Tobacco og Newman Shipping*, C-435/03, EU:C:2005:464, præmis 35, af 21.2.2006, *Halifax m.fl.*, C-255/02, EU:C:2006:121, præmis 51, af 3.6.2010, *De Fruytier*, C-237/09, EU:C:2010:316, præmis 24, og af 18.7.2013, *Evita-K*, C-78/12, EU:C:2013:486, præmis 33).

28 Domstolen har ligeledes fastslået, at det pågældende begreb har en objektiv karakter og finder anvendelse uafhængigt af de pågældende transaktioners formål og resultater, uden at skatte- og afgiftsmyndighederne har en forpligtelse til at gennemføre undersøgelser med henblik på at fastslå den afgiftspligtiges hensigt eller tage hensyn til hensigten hos en anden erhvervsdrivende end den pågældende afgiftspligtige person, som har medvirket i samme leveringskæde (dom af 21.11.2013, *Dixons Retail*, C-494/12, EU:C:2013:758, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).

29 I den foreliggende sag fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at Vega Internationals tilrådighedsstillelse af tankkort for dets datterselskaber, herunder Vega Poland, giver disse datterselskaber mulighed for påfyldning af brændstof på tankstationer. Disse tankstationer udsteder herefter direkte til Vega International fakturaer for køb af brændstof med moms, hvilken er genstand for en ansøgning om tilbagebetaling indgivet af Vega International til den polske skatte- og afgiftsmyndighed.

30 Der skal under disse omstændigheder, med henblik på besvarelsen af det spørgsmål, som den forelæggende ret har forelagt, tages stilling til, om benzinselskaberne i den foreliggende sag reelt har overdraget Vega International eller Vega Poland ret til som ejer at råde over brændstoffet (jf. i denne retning dom af 6.2.2003, Auto Lease Holland, C-185/01, EU:C:2003:73, præmis 33).

31 I denne henseende bemærkes, at Domstolen i dom af 6. februar 2003, Auto Lease Holland (C-185/01, EU:C:2003:73), undersøgte, om der i forbindelse med en aftale om leasing af et motorkøretøj sker en levering af varer – i dette tilfælde brændstof – fra benzinselskaberne til et leasingselskab, når leasingtageren tanker sit køretøj med brændstof i nævnte selskabs navn og for dets regning, hvilket selskab herefter ansøger de nationale skatte- og afgiftsmyndigheder om tilbagebetaling af moms betalt på dette brændstof.

32 Domstolen fandt i denne dom, at det var ubestridt, at det var leasingtageren, som var berettiget til at råde over brændstoffet, som om han var ejer af dette gode, eftersom leasingtageren modtog brændstoffet direkte fra tankstationerne, og leasinggiveren på intet tidspunkt hverken havde ret til at bestemme, på hvilken måde brændstoffet skulle anvendes, eller med hvilke formål denne anvendelse skulle finde sted (jf. i denne retning dom af 6.2.2003, Auto Lease Holland, C-185/01, EU:C:2003:73, præmis 34).

33 Ifølge Domstolen er leveringerne i et sådant tilfælde i øvrigt kun tilsyneladende gennemført for leasingselskabets regning. Dels er de månedlige rater, der betales til dette leasingselskab, således blot et forskud, og dels er det leasingtageren, der indestår for betalingen af det faktiske forbrug, der opgøres ved årets udgang, og leasingtageren bærer derfor udgifterne ved brændstofleveringen i deres helhed (dom af 6.2.2003, Auto Lease Holland, C-185/01, EU:C:2003:73, præmis 35).

34 Domstolen konkluderede heraf, at aftalen om brændstofadministration indgået mellem leasingselskabet og leasingtager ikke er en kontrakt om levering af en vare, i dette tilfælde brændstof, i forhold til leasingselskabet, men nærmere en kontrakt om finansiering af køb af brændstof. Ifølge Domstolen køber leasingselskabet således ikke brændstoffet for derefter at sælge det videre til leasingtageren, men leasingtageren køber brændstoffet og vælger frit brændstoffets kvalitet og mængde samt tidspunktet for købet. Leasingselskabet fungerer derfor i virkeligheden som kreditgiver i forhold til leasingtageren (dom af 6.2.2003, Auto Lease Holland, C-185/01, EU:C:2003:73, præmis 36).

35 I henhold til den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 24, kan ovenstående betragtninger, som Domstolen anførte i forhold til sjette direktivs artikel 5, stk. 1, overføres på omstændighederne i nærværende sag med hensyn til fortolkningen af begrebet »levering af varer« som omhandlet i artikel 14, stk. 1, i direktiv 2006/112.

36 Det bemærkes navnlig, at Vega International i den foreliggende sag ikke råder over det brændstof, som er genstand for det køb, for hvilket Vega International ansøger om tilbagebetaling af moms, som om dette selskab var ejer heraf. Dette brændstof har Vega Poland nemlig købt direkte af leverandørerne og efter eget skøn. Vega Poland vælger derved bl.a. de nærmere betingelser for køb af brændstof, for så vidt som dette selskab kan vælge, hos hvilken blandt de af

Vega International angivne servicestationer det vil foretage brændstoppåfyldning, og frit kan vælge brændstoffets kvalitet og mængde samt tidspunktet for købet, og hvordan dette skal anvendes (jf. i denne retning dom af 16.4.2015, Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w Warszawie, C-42/14, EU:C:2015:229, præmis 26).

37 Det er endvidere ubestridt, at Vega Poland ligeledes afholder samtlige omkostninger forbundet med en sådan optankning, for så vidt som Vega International viderefakturerer dette brændstof til Vega Poland. Det polske datterselskab kan derefter enten modregne fakturaerne for anvendelsen af tankkort i fakturaerne udstedt til det østrigske selskab eller direkte betale disse fakturaer inden for frist på en til tre måneder fra modtagelsen.

38 Under disse betingelser, og således som den polske regering og Europa-Kommissionen har gjort gældende, kan det ikke i hovedsagen antages, at leveringen af brændstof foretages til Vega International, eller at sidstnævnte derefter videresælger denne vare til Vega Poland ved følgelig selv at foretage en levering af brændstof til denne. Derimod bemærkes, således som Kommissionen har fremhævet, at idet Vega International med tankkortene blot stiller et simpelt instrument, der giver dets polske datterselskab mulighed for at købe dette brændstof, til rådighed for dette datterselskab, spiller Vega International således ikke en rolle som mellemlid i forbindelse med transaktionen til erhvervelse af denne vare.

39 I mangel af en levering af varer, dvs. brændstof, i hovedsagen i forhold til Vega International kan denne følgelig ikke kræve tilbagebetaling af den moms, som betales i henhold til fakturaerne udstedt til Vega International for brændstoppåfyldning foretaget af Vega Poland på tankstationerne.

40 Hertil skal det dog bemærkes, at i henhold til artikel 24, stk. 1, i direktiv 2006/112 skal enhver transaktion, der ikke er en levering af varer, anses for at være en »levering af ydelser«.

41 Det er imidlertid ubestridt, at den transaktion, som Vega International foretager i forhold til dets datterselskab, der består i tilrådighedsstillelse af tankkort med henblik på bl.a. brændstoppåfyldning af køretøjer, af hvilke sidstnævnte varetager transporten, ikke udgør en »levering af varer« som omhandlet i artikel 14, stk. 1, i direktiv 2006/112. Følgelig udgør denne transaktion en »levering af ydelser« som omhandlet i samme direktivs artikel 24, stk. 1.

42 For at give den forelæggende ret et hensigtsmæssigt svar skal det således endvidere undersøges, om en sådan levering af ydelser kan kvalificeres som en momsfritaget ydelse af lån som omhandlet i artikel 135, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/112.

43 Det bemærkes i denne henseende, at de transaktioner, der er fritaget i henhold til denne bestemmelse, er defineret på grundlag af arten af de leverede tjenesteydelser og ikke på grundlag af tjenesteyderen eller ydelsesmodtageren, således at anvendelsen af disse fritagelser ikke afhænger af status for den enhed, som leverer disse ydelser (jf. i denne retning dom af 4.5.2006, Abbey National, C-169/04, EU:C:2006:289, præmis 66, og af 21.6.2007, Ludwig, C-453/05, EU:C:2007:369, præmis 25).

44 Hvad navnlig angår udtrykket »ydelse og formidling af lån« i nævnte bestemmelse skal dette fortolkes bredt, således at dets rækkevidde ikke kan begrænses til alene lån og kreditter ydet af banker og kreditinstitutter (jf. i denne retning dom af 27.10.1993, Muys' en De Winter's Bouw- en Aannemingsbedrijf, C-281/91, EU:C:1993:855, præmis 13, af 22.10.2015, Hedqvist, C-264/14, EU:C:2015:718, præmis 37, og af 18.10.2018, Volkswagen Financial Services (UK), C-153/17, EU:C:2018:845, præmis 35).

45 Ovenstående fortolkning bekræftes af målsætningen for det ved direktiv 2006/112 indførte fælles system, som er at sikre ens behandling af de afgiftspligtige (jf. bl.a. dom af 27.10.1993,

Muys' en De Winter's Bouw- en Aannemingsbedrijf, C-281/91, EU:C:1993:855, præmis 14).

46 En fortolkning, hvorefter en banks ydelse af finansiering til et køb er moms fritaget, selv om finansieringen fra en erhvervsdrivende, der ikke har den særlige status som enhed i banksektoren og den finansielle sektor, af samme køb, pålægges moms, tilsidesætter følgelig et af de grundlæggende principper i det fælles momssystem, nemlig ligebehandlingen af afgiftspligtige personer.

47 Det er i den foreliggende sag, således som anført i nærværende doms præmis 14, ubestridt, at samtlige transaktioner foretaget med de tankkort, som Vega International har stillet til rådighed for dets datterselskaber, herunder Vega Poland, sker centralt fra moderselskabet i Østrig, som fra brændstofleverandørerne modtager fakturaerne for navnlig køb af brændstof med moms. Ved udgangen af hver måned viderefakturerer Vega International sine datterselskaber for det brændstof, der er stillet til rådighed med henblik på levering af ydelsen bestående i transport af køretøjer med tillæg af 2%. Endelig tilkommer det datterselskaberne enten at modregne fakturaerne for anvendelsen af tankkortene i fakturaer udstedt til det østrigske selskab eller direkte betale disse fakturaer inden for frist på en til tre måneder fra modtagelsen.

48 Det må imidlertid fastslås, at Vega International ved at anvende dette tillæg på 2% i forhold til Vega Poland modtager betaling for levering af en ydelse til dets polske datterselskab. Vega International leverer således en finansiell tjenesteydelse til Vega Poland ved at forhåndsfinansiere købet af brændstof og handler i dette øjemed derfor på samme måde som en finansiell institution eller almindelig kreditinstitution.

49 Under disse omstændigheder må det fastslås, at Vega Internationals tilrådighedsstillelse af tankkort til fordel for Vega Poland udgør en reel finansiell transaktion, som nærmere bestemt minder om ydelse af lån som omhandlet i artikel 135, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/112 (jf. i denne retning dom af 18.10.2018, Volkswagen Financial Services (UK), C-153/17, EU:C:2018:845, præmis 36).

50 Det følger heraf, at ydelser som dem, Vega International leverer til Vega Poland, kan omfattes af fritagelsen i artikel 135, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/112.

51 Henset til det ovenstående skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 135, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/112 skal fortolkes således, at et moderselskabs tilrådighedsstillelse af tankkort for dets datterselskaber under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, der giver de sidstnævnte mulighed for at foretage brændstofpåfyldning af de køretøjer, hvis transport de varetager, kan kvalificeres som en ydelse af lån, der er fritaget for moms i denne bestemmelses forstand.

Sagsomkostninger

52 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Ottende Afdeling) for ret:

Artikel 135, stk. 1, litra b), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at et moderselskabs tilrådighedsstillelse af tankkort for dets datterselskaber under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, der giver de sidstnævnte mulighed for at foretage brændstofpåfyldning af de køretøjer, hvis transport de varetager, kan kvalificeres som en ydelse af lån, der er fritaget

for merværdiafgift i denne bestemmelses forstand.

Underskrifter

* Processprog: polsk.